

NERUDA

Σκηνοθεσία: Pablo Larrain

Σενάριο: Guillermo Calderon

Ηθοποιοί: Luis Gnecco, Gael Garcia Bernal, Mercedes Moran, Diego Munoz, Padlo Derqui.

Φωτογραφία: Sergio Armstrong, ACC

Μουσική: Federico Jusid

Μοντάζ: Herve Schneid, ACE

Χώρα: Χιλή, Αργεντινή, Γαλλία, Ισπανία (Έγχρωμο)

Διάρκεια: 108'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Lima Latin American Film Festival 2016, Βραβείο Σεναρίου στον Guillermo Calderon

- National Board of Review, ΗΠΑ 2016, Καλύτερη Ξένη Ταίνια

- Woodstock Film Festival 2016, Καλύτερη Ξένη Ταίνια

- Επίσημη Συμμετοχή, Δεκαπενθέμερο Σκηνοθετών, Φεστιβάλ Κανών 2016

- Πολλές Υποψηφιότητες σε διάφορα φεστιβάλ.

Κάννες 2016: Ο Πάμπλο Λαράιν δεν κάνει - ευτυχώς - στο "Neruda" μια τυπική βιογραφία του Πάμπλο Νερούδα.

Ο Πάμπλο Λαράιν συνεχίζει ένα σερί διαφορετικών μεταξύ τους αλλά υπέροχων ταινιών με μια βιογραφία του Πάμπλο Νερούδα - φτιαγμένη σαν ένα ποίημα, κόμικ, αστυνομικό, γουέστερν και ερωτικό γράμμα στη Χιλή μαζί.

Ο Πάμπλο Λαράιν συνεργάζεται για άλλη μια φορά με τον Μεξικανό ηθοποιό Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, στην νέα του ταινία «Neruda». Η ιστορία παρακολουθεί τη ζωή του Χιλιανού τιμημένου με Νόμπελ ποιητή Πάμπλο Νερούδα, όταν στα τέλη της δεκαετίας του 1940 αναγκάζεται να κρυφτεί, καθώς κινδυνεύει με σύλληψη, λόγω των κομμουνιστικών του ιδεών και της κριτικής που κάνει στην κυβέρνηση Βιντέλα. Ο αστυνομικός επιθεωρητής Πελουσονό αναλαμβάνει να τον βρει και να τον συλλάβει. Το φιλμ παρουσιάστηκε στο Δεκαπενθέμερο των Σκηνοθετών, τον Μάιο στις Κάννες.

Το «Neruda» δεν είναι μια τυπική βιογραφία για τον μεγαλύτερο ίσως Χιλιανό και νομπελίστα ποιητή - τουλάχιστον όχι με τον τρόπο που μπορεί να τη φανταστεί κανείς: ως μια ταινία που αφηγείται την ιστορία του από τη γέννησή του σε μια φτωχή πόλη νότια του Σαντιάγο στις αρχές του 20ου αιώνα μέχρι την εκλογή του ως Γερουσιαστή και τη βράβευσή του με το **Νόμπελ Λογοτεχνίας** ή ως ένα κινηματογραφικό φόρο - τιμής στην τέχνη του και την αναγωγή του στην πιο εμβληματική φιγούρα του κομμουνιστικού κόμματος πριν το πραξικόπημα του

Πινοσέτ και στην ανάδειξη του ως αναμφισβήτητου ήρωα της εργατικής τάξης.

Με νότες από αισθητική κόμικ και τεχνικολόρ ταινιάς του '40, σαν εικονογραφημένο βιβλίο, ένα καθαρό-αιμο αστυνομικό ρυθμ και ταυτόχρονα μια ταινία μέσα στην ταινία, το φιλμ του Πάμπλο Λαραϊν - στην ταινία που τον βρίσκει να συνεργάζεται ξανά με τον Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ μετά το «No», ακολουθεί την επιτυχία της «Μυστικής Λέσχης» και προηγείται της βιογραφίας της Τζάκι Κένεντι με την Νάταλι Πόρτμαν - αφηγείται με τον δικό του τρόπο όλα τα παραπάνω, αλλά αναδεικνύει τις σημαντικότερες πτυχές του ήρωά του μέσα από ένα διαρκές παιχνίδι με τον θεατή.

Μπερδεύοντας την πραγματικότητα με τη φαντασία και την αφήγηση με την ακύρωσή της, το «Neruda» μοιάζει να εξελίσσεται ολόκληρο μέσα στο μυαλό του Πάμπλο Νερούδα, εκεί όπου κατοικούν οι δικοί του ήρωες, οι δικοί του εχθροί, οι γυναίκες που αγάπησε, η αλαζονία του, η διαρκής διάθεσή του να μεταμορφώνεται, οι αξίες για τις οποίες αγωνίστηκε μέχρι τέλους και κυρίως η αγάπη του για τα αστυνομικά μυθιστορήματα...

Μοιάζει ίσως δύσκολο, αν δεν γνωρίζεις την ακριβή βιογραφία του Πάμπλο Νερούδα, να αντιληφθείς τι απ' όλα αυτά που συμβαίνουν στην ταινία είναι αληθινά γεγονότα και τι αποκύημα σεναριακής φαντασίας, όμως το «Neruda» δεν υπάρχει για να αποδώσει ιστορική δικαιοσύνη, αλλά πέρα κι από ένα ερωτικό γράμμα στον ίδιο τον Νερούδα μοιάζει να **είναι ένα ποίημα το ίδιο** - γραμμένο με τον τρόπο του Νερούδα, ταυτόχρονα λυρικό και επαναστατικό, μελαγχολικό και κυνικό, σαν τους διάσημους «θλιμμένους στίχους» του.

Ισότιμοι πρωταγωνιστές, δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, ίσως τελικά και ο ίδιος άνθρωπος, ο Πελουσονό και ο Νερούδα βρίσκονται στο πιο κομβικό σημείο της ζωής τους: εκεί όπου θα αναλάβουν επιτέλους πρωταγωνιστικό ρόλο και θα μείνουν στην ιστορία, ήρωες ενός αστυνομικού ρυθμ τις ανατροπές του οποίου γράφουν οι ίδιοι.

Δεν είναι μόνο πως όσα τους ενώνουν είναι περισσότερα απ' όσα τους χωρίζουν, ούτε το γεγονός πως σε ολόκληρη την ταινία δεν συναντιούνται ποτέ παρά το γεγονός ότι βρίσκονται συνεχώς στα ίδια μέρη. Είναι περισσότερο η κοινή σκηνοθετική οδηγία στους υπέροχους Λουίς Νιέκο (που υποδύεται τον Νερούδα) και Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ (που υποδύεται τον Πελουσονό) να παίζουν σαν να βρίσκονται μπλεγμένοι μέσα στις σελίδες ενός αστυνομικού best-seller με νότες σλάσπικ κωμωδίας, καθώς ο Πάμπλο Λαραϊν χτίζει γύρω τους μια technicolor ολόκληρη εποχή, μετατρέποντας την Ιστορία της Χιλής σε ένα κινηματογραφικό roller coaster που μπορεί να βαράινει από το over the top voice over και την επεξηγηματική διάθεση κάθε ποιητικής μεταφοράς, αλλά που σε αναγκάζει να το παρακολουθείς σαν μια ανάσα ή πιο ταιριαστά σαν ένα σονέτο για όλα όσα ήταν, είναι και θα είναι ο Νερούδα για τη Χιλή και για τον κάθε Χιλιανό ξεχωριστά, αλλά κυρίως για όλα όσα κάνουν έναν ήρωα... πραγματικό ήρωα.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

«Δεν χρησιμοποιούμε το είδος του χιούμορ που προκύπτει από την κωμωδία, με ατάκες που προκαλούν γέλιο. Είναι οι συγκυρίες, το παράδοξο που γίνεται παράλογο σε κάποιες στιγμές, που δημιουργούν μια κωμική ατμόσφαιρα. Γιατί το χιούμορ είναι ένας εξαιρετικός τρόπος να πεις πράγματα, που αλλιώς

θα ακούγονταν διδακτικά.» - Πάμπλο Λαραϊν

Νεαρός αστυνομικός επιθεωρητής έχει βαλθεί να εντοπίσει και να συλλάβει τον νομπελίστα ποιητή Πάμπλο Νερούδα, ο οποίος βρίσκεται κυνηγημένος από το καθεστώς της χώρας του εξαιτίας των πολιτικών του πεποιθήσεων και αναζητά καταφύγιο στο εξωτερικό. Ο υποψήφιος για Όσκαρ Πάμπλο Λαραϊν («No») επιστρατεύει και πάλι τον Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ όχι σε μια απλή βιογραφία, αλλά σε ένα μυθιστορηματικής κλιμάκωσης ανθρωποκυνηγητό στη Χιλή της δεκαετίας του '40, που θα μπορούσε να έχει ξεπηδήσει απευθείας από το μυαλό του ίδιου του ποιητή. **Το «Νερούδα» είναι ένα πανέμορφο οπτικά, ευρηματικό σεναριακά και κινηματογραφημένο με φανερό ζήλο φιλμ**, το οποίο εφευρίσκει έναν άκρως πρωτότυπο τρόπο για να προσεγγίσει το αντικείμενό του, παίζοντας δεξιότητες με τις απρόσμενες διόδους και τις συναρπαστικές πιθανότητες της αφήγησης.

Το 1948, στη Χιλή του Ψυχρού Πολέμου, ο Γερούσιαστής Πάμπλο Νερούδα (Luis Gnecco) κατηγορεί τη κυβέρνηση ότι προδίδει το Κομμουνιστικό Κόμμα, γεγονός που προκαλεί την αντίδραση του Προέδρου Γκονζάλες Βιντέλα (Alfredo Castro). Ο αστυνομικός Όσκαρ Πελουτσοναου (Gael Garcia Bernal) έχει αναλάβει να συλλάβει τον ποιητή.

Ο Νερούδα προσπαθεί να διαφύγει από τη χώρα, με την γυναίκα του, τη ζωγράφο Ντέλια Ντελ Καρίλ, αλλά αναγκάζονται τελικά να κρυφτούν. Εμπνευσμένος από τα δραματικά γεγονότα της νέας του ζωής, ως φυγάς, ο Νερούδα γράφει την επική ποιητική συλλογή του **«Canto General»**. Εντωμεταξύ στην Ευρώπη ο θρύλος του κυνηγημένου από την αστυνομία ποιητή μεγαλώνει και οι καλλιτέχνες με επικεφαλής τον Πάμπλο Πικάσο κραυγάζουν για την ελευθερία του Νερούδα.

Ωστόσο, ο ποιητής βρίσκει τον αγώνα με την νέμεσή του, τον επιθεωρητή, ως ευκαιρία να επανεφεύρει τον εαυτό του. «Παίζει» μαζί του, αφήνοντας προσχεδιασμένα στοιχεία, κάνοντας πιο έντονο και επικίνδυνο το παιχνίδι γάνει-σπονδιαίς ταινίες. Σε αυτή την ιστορία του διωκόμενου ποιητή και του αδιάλλακτου αντιπάλου το, ο Νερούδα αναγνωρίζει την ευκαιρία να γίνει τόσο ένα σύμβολο για την ελευθερία, όσο και θρύλος της λογοτεχνίας.

PABLO LARRAIN

Γεννήθηκε το 1976 στο Σαντιάγκο, Χιλή και είναι μαζί με τον Sebastian Lelio, ο μεγαλύτερος σκηνοθέτης και παραγωγός της Χιλής. Οι ταινίες του καλύπτουν την ιστορία της χώρας του από το έτος 1973 και μετά (κυρίως με τις ταινίες Post Mortem, Tony Manero και No) με ένα τρόπο ευθύ, επιθετικό και συχνά βίαιο. Έχει κάνει σπουδαίες ταινίες, με τη «Μυστική Λέσχη» (2015) να είναι η τελευταία που είδαμε στη λέσχη την προηγούμενη περίοδο.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Jackie (directed by), 2016 Neruda, 2015 Η μυστική λέσχη, 2013 Venice 70: Future Reloaded (Documentary), 2012/I No, 2011 Profugos (TV Series), 2010/II Post Mortem, 2008 Tony Manero, 2006 Fuga.